

Список використаних джерел

1. Нісімчук А., Падалка С., Шпак О. Сучасні педагогічні технології: навч. посів. К.: Просвіта, 2000. 367 с.
2. Kevin Jackson, 5 Reasons Why Technology is Important in Education, 2020. URL: <https://www.fortra.com/blog/5-reasons-technology-education> (дата звернення: 16.03.2023)
3. Rösler D. Lernmaterialien und Medien 5 / Rösler D., Würfell N. München: Klett, 2014. 189 S.

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук, старший викладач Левицька Л.А.

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ: ФОРМИ, МЕТОДИ ТА ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ

Слободянюк В.О.

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
e-mail: nachos4vlad@gmail.com

Дистанційне навчання – це процес отримання знань, який здійснюється за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій. Це дозволяє отримувати освіту в будь-який час та з будь-якого місця, що є дуже зручним та ефективним способом навчання.

Однією з форм дистанційного навчання є онлайн-курси. Це може бути відеолекції, інтерактивні завдання та тести, які можуть бути доступні учням на платформах навчання, наприклад: Coursera, Udemy, EdX.

Ще однією формою дистанційного навчання є веб-конференції. Вони можуть включати відео, аудіо та чат для обговорення матеріалу та вирішення запитань. Ця форма дистанційного навчання може бути корисною для обговорення тем, які потребують великої кількості взаємодії.

Принципи організації дистанційного навчання включають доступність, гнучкість та індивідуалізацію. Одним з головних принципів дистанційного навчання є доступність. Онлайн-курси та веб-конференції можуть бути доступні в будь-який час та з будь-якого місця. *Гнучкість* – це інший важливий принцип. Дистанційне навчання дозволяє учням навчатися в темпі, який вони вважають зручним. *Індивідуалізація* – це третій принцип організації дистанційного навчання, що полягає в тому, що учні здатні навчатися в індивідуальному ритмі.

Одним із ефективних методів дистанційного навчання є *blended learning*, який поєднує традиційне навчання в аудиторії та онлайн-навчання. Цей метод дозволяє забезпечити гнучкість та індивідуалізацію, а також збільшує можливості для взаємодії між учнями та викладачами.

Іншим методом дистанційного навчання є самонавчання. Це означає, що учень самостійно вивчає матеріал та працює з різноманітними ресурсами для отримання знань.

Отже, описані форми, методи та принципи організації дистанційного навчання є досить вагомими та допомагають учням у процесі засвоєння поданого матеріалу.

Науковий керівник: кандидат філологічних наук., доцент Овсієнко Л.О.

МІМІЧНІ ПРОЯВИ В КОМУНІКАЦІЇ

Тімофєєв Д.О.

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
e-mail: dimitrian2202@gmail.com

Дослідження мимічного вираження емоцій почалися ще більш 100 років тому. Однією з перших була праця Ч. Дарвіна "Вираження емоцій у людини й у тварини" (1872). Гіпотеза Дарвіна полягала в тому, що мимічні прояви утворилися з корисних дій, тобто те, що зараз є мимічним вираженням емоцій раніше було реакцією з визначеним пристосувальним значенням [1].

Безпосередньо мимічні дії являють собою або послаблену форму цих корисних рухів (наприклад, вишкірені зуби при страху — залишкове явище оборонної реакції), або їхня протилежність (наприклад, послаблення лицевих мимічних м'язів при посмішці є протилежністю їхньої напруги при ворожих почуттях), або пряме вираження емоцій (наприклад, тремтіння являє собою наслідок напруги м'язів при мобілізації організму перед нападом). Дарвін стверджує, що мимічні реакції є вродженими і знаходяться в тісному взаємозв'язку з видом тварини. Схожих поглядів дотримувався Дж. Б. Уотсон: на його думку, емоційні реакції є інстинктивними чи умовно-рефлекторними [1].

Як пише С. Г. Геллерштейн, різниці між мимікою дорослої людини і дитини немає ніякої, за винятком її більшого розмаїття в дорослих. У всіх людей при вираженні тих самих емоцій задіяні ті самі групи м'язів, отже, мимічні реакції є уродженими. Якщо в дитини немає яких-небудь мимічних реакцій, то причиною цього є лише те, що вона не відчуває таких емоцій [3].

Але якщо вважати, що мимічні реакції є цілком уродженими, то з цього випливає, що кожна людина повинна безпомилково "зчитувати" емоції за мимікою іншої людини. Це твердження було спростовано експериментами Боринга і Титченера, у яких учасникам надавалися картки зі схемами мимічних проявів емоцій. Класифікація цих схем викликала значні складнощі [3].

До експериментальних досліджень, спрямованих на прояви спонтанних емоційних реакцій, належать праці Лендіса. Щоб викликати спонтанні негативні емоції, за спиною учасників дослідження зненацька лунав постріл чи експериментатор наказував відрізати голову живому пацюку. Потім за фотографіями, зробленими під час експерименту, аналізувалися зсуви груп